מאורות אל העבר

כ תמוז תשי | 05/07/1950

ושבתי את שבות עמי

"היום, כ' בתמוז, יום הזיכרון למות מנהיגנו הגדול, קיבלה הכנסת הראשונה פה אחד את חוק השבות, המסמל את שאיפות עמנו במשך אלפיים שנה". כך הכריז ביום כ' בתמוז תש"י (5.7.1950) בשעה שש וחמישים בערב יושב ראש הכנסת, נחום ניר. החוק, שנחקק ביוזמתו של זרח ורהפטיג וקובע בפשטות ש"כל יהודי זכאי לעלות לארץ ישראל", התקבל פה אחד ביום הזיכרון לפטירתו של הרצל. חלומם של הנאבקים למען "מדינה עברית, עלייה חופשית" במשך עשרות שנים, התגשם. הוויכוחים המרים שיפלגו עשרות שנים מאוחר יותר את הציבור סביב השאלות מיהו יהודי, מה דינו של מי שהמיר את דתו, מהו הגיור המוכר ומה דינם של בני משפחות לא יהודיים של העולים ארצה – כל אלו היו בתש"י עדיין בגדר נחלת העתיד. ביום זה נותרה החגיגיות והטקסיות. החוק התקבל בעמידה וההחלטה לקרוא לחוק דווקא בשם "חוק השבות" נקבעה כדי להבהיר, כדברי חלק מהח"כים, ש"שב ה' שבות עמו". לימים, קיבל החוק מעמד חוקתי במסגרת חוק הלאום שהדגיש כי המדינה תהיה "פתוחה לעלייה יהודית ולקיבוץ גלויות".

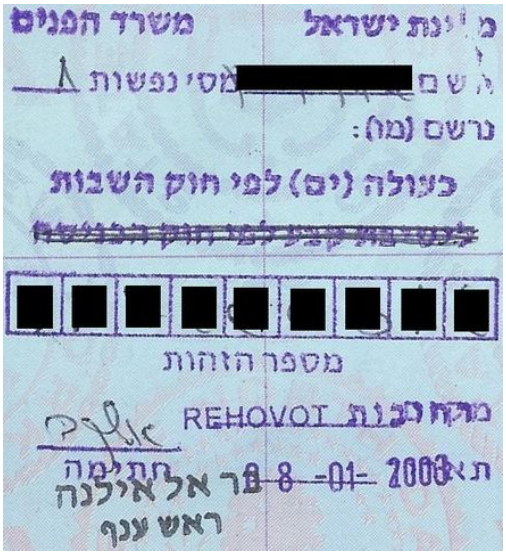

מאת ויקפדיה נחלת הכלל